

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ДОСТОЙНО ЗА КРАЛ

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Лъскане, миене, вой на мощни прахосмукачки и развълнувано бърбрене на камериерки; резки команди, тичащи нозе и ту забързано, ту неохотно трополене на служители; а над всичко това — кадифена ръкавица върху желязната ръка на тираничния хотелски управител Пърси Грег. Водеше се епохално пролетно чистене, защото бе епохална пролет; пролетта, която щеше да доведе край бреговете ни крал-император и неговата кралица. И те щяха да почетат този славен хотел със своето августейшо присъствие.

Старшият пиколо Бил Фокс приемаше всичко с усмивка. Беше почти забавно да гледа как господин Пърси Грег товари себе си и служителите до изнемогване; каква суматоха и врява се вдига около предстоящото посещение на две в крайна сметка съвсем нормални човешки същества. Подобно безгрижие прави чест на Бил Фокс, тъй като той отговаряше лично за всяко неизлъскано копче върху безупречните униформи и за всяка погрешна стъпка в генералната репетиция на отлично подготвеното посрещане. Понякога маниакалната придирчивост на господин Грег едва се понасяше. От време на време той ставаше съвсем безчовечен и пред хладния му гняв трепереше всеки администратор, пиколо и портиер в хотела. Желязната дисциплина и непреклонната строгост към всички работещи под негово ръководство го правеха един от най-добрите — и най-мразените — хотелски управители в страната.

Нямаше значение колко стар и верен е някой служител — при първата дребна грешка изхвъркваше безвъзвратно. Пърси Грег се гордееше с факта, че никому не е дал втора възможност. Бил Фокс полагаше усилия да избягва подобни грешки. Имаше добра работа и *държеше* да я запази. Пестеше за сватба, а когато човек обича, готов е да изтърпи всичко — каквото и да било — за да постигне целта си.

Докато дните се влачеха с непоносима поредица от репетиции и светкавични проверки, Бил неведнъж преставаше да се усмихва. Но в преуморения му мозък продължаваше да витае образът на момичето, за което щеше да се ожени. Както у всяко несправедливо тормозено човешко същество, в него зрееше все по-мощно една мисъл: „Някой ден ще кажа на Грег къде да се завре!“. Но не го стори... не съвсем. Макар че понякога едва се удържаше.

Чашата на покорството му преля в деня, когато пристигнаха Техни величества. Гневът на Грег изглеждаше по-безпочвен от друг

път, защото всичко бе изпълнено до съвършенство; тържественото посрещане с две редици изгладени, лъснати и зализани посрещачи на прага, националният химн и церемониалното вписване на кралските особи в хотелската книга — всичко бе точно до секундата. И тъкмо тогава Грег спипа Бил Фокс, който не бе допуснал нито една грешка за четири години усърден труд, в дребно нарушение на етикета. Можеше да си затвори очите... но не го стори. Не беше такъв човек.

Ето как стана. Докато Грег въвеждаше кралската двойка в апартамента, Бил донесе вода с лед. Постоя и изчака да влезе незабелязано, после бързо прекоси стаята и остави товара си. След това също тъй бързо и тихо се завъртя и тръгна към изхода покрай Грег, който отстъпваше заднешком, бърбейки почтителни фрази. Бил бе виждал подобни неща по филмите, но му се струваха старомодни. Е, щом Грег бе решил да се прави на шут...

— Фокс!

Тихият леден глас на Грег изплющя зад него като камшик. Обърна се. Грег затваряше вратата и лицето му се кривеше от ярост. Бил пристъпи към него.

— Ти *просто* излезе от апартамента — изрече Грег с треперещ глас. — Тъп, некадърен, невъзпитан идиот! Не знаеш ли, че трябва да бъдеш с лице към краля, когато напускаш покоите му?

Бил стегна мускули и се усмихна, опитвайки да удържи напирания отвътре словесен поток. Но защо да го удържа? Вече бе вън от играта. Е, поне да си каже думата. Започна тихо, но гласът му бе ясен и се засилваше непрестанно.

— С удоволствие. Но искам едно да ти кажа, мръсен робовладелец. Аз съм американец и се гордея с това. Отнесох се към тези хора с цялата любезност и уважение на домакин. Но не ми плащат, за да лазя по корем пред когото и да било, а като американец на съм усвоил подобни обноски. Аз...

Изведнъж той млъкна, защото вратата се разтвори широко и кралят излезе. В онзи напрегнат миг Бил му се възхити — беше крал и приличаше на такъв.

Грег трескаво се кланяше, потривайки ръце.

— Ваше величество, нямах представа... хиляди изви... недопустимо е...

Кралят го изгледа хладно и Грег се отдръпна разтреперан. После кралят пристъпи към Бил и каза:

— Чух този прискърбен спор и смятам, че трябва да поговоря с първия американец, който постъпи така, както според мен трябва да се държат всички в тази страна. За мен ще бъде чест да си стиснем ръце по американски.

Така и сториха.

Не, Грег не уволни старшия пиколо след този случай. За пръв път в живота си не посмя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.